

ספר תיקון הברית

על שמירת ותיקון פגם הברית דיניו ומנהגיו

סדר בראשית

חלק ה

אור הזוהר 408 * תשרי תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גדולי הצדיקים ואומרים ללמוד זוהר הקדוש

אף שומע ושותק שנאמר "זעום ה' יפול שם". אוי ואבוי הכזה יקרא שמחת חתן וכלה שבאים לשמח את החתן והכלה ולהכעיס את הבורא יתברך שמו, אוי לשמחה כזו ושמחה לתוגה נהפכה כי שם נפל שדוד חלל במלחמה זו היצר הטוב, הגיע לעפר לא יוכל קום, ושמה ישתררו ויתנשאו היצר הרע וכת דיליה, וגורמים לאהדר עלמא לתהו ובהו, כדאיתא בתיקוני זוהר^ג. וידוע כי בחתונה כזו, שיש בה תערובות אנשים ונשים, אסור לומר שהשמחה במעונו בברכת המזון.

עוד נחוץ לעורר בני ישראל על איסור הפריצות בחתונות שנכנסים הנשים אצל האנשים, ואף

חרב נוקמת נקם ברית

וכן נעשה "מנהג" אותיות "גהנם" בהרבה מקומות שבאים בחורים ובתולות על החתונה ומרקדים יחד בחורים עם בתולות^א או שיושבים אנשים ונשים בחדר אחד ושם יש לו להיצר הרע פרנסה בשופי, כי שם על החתונה יש הרבה אנשים, ועל ידי כן יש הרבה עבירות בחורים מרקדים עם בתולות, והנשארים אף על פי שהם אינם מרקדים, אבל זקנים עם נערים המה יביטו ויראו ויתענגו בזה והמה נקראים זעומי ה', ועיין במסכת שבת (דף ג), כל המנבל את פיו מעמיקין לו גיהנם שנאמר "שוחה עמוקה פי זרות", ר' נחמן בר יצחק אומר

כאלו. (ועיין יערות דבש, ובספר משכיל אל דל ובספר עת לעשות שמקונן על חורבן הדור בדברים אלו רח"ל).

נב איתא בתיקוני זוהר (דף צ"ח עמוד א') **כל מאן דמשקר בההוא ברית ועבר ביה כאלו אעקר כולא ואפיל ליה**, והאי י' איהו אבן השתיה דמינה הושתת העולם ומשום הכי אתמר (תהלים ק"ח, כ"ב) "אבן מאסו הבונים" וגו' ואיהו יסודא דכולא, י' דא ברית ועלה אתבני, ווי לי' למאן דחאיב באות שבת ובאות תפלין ובאות דיומין טבין ובאות ברית מילה, כאלו אעקר ליה מאתריה ואהדר עלמא לתהו ובהו, עד כאן לשונו.

וכיון שמצינו שהקיש רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום את ברית לאות שבת ואות תפלין ואות יום טוב, נראה שהפגם שוה בכלן ובכולן יש להזהר. (ראשית חכמה שעה"ק פרק י"ז, ועיין מאור ושמש פרשת וישלח).

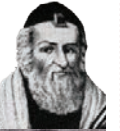
[פירוש זוהר: (מדובר שם בפסוק נפלה עטרת ראשינו, ומסביר שם שהן ה' עליונה (מדת הבינה), ה' תחתונה (מלכות) ו' עמוד האמצעי סובל שניהן, יסוד הכל י, זה ברית, כל מי שעוקר אותו ומשקר בו עוקר הכל, ומפיל אותו, ו' זאת אבן השתיה, והיא יסוד הכל ועליה נבנה, ומי שחוטא באות עוקר אותו ממקומו ומחזיר העולם לתהו ובהו. עד כאן מהזוהר]

עוד (שם) כל מה דפגים אות ברית בההוא טיפה דאיהו יחודא זוריק ליה באתר אחרא גרם לה למיהוי יבשה מסטריה דאסתליק נביעו ויחודא מינה ואשתארת איהו יבשה ודא גרם חורבן עלמא ומיד איתמר ונהר יחרב ויבש. אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון ומתרגם עד דימות מותא תנינא, וטעמא

(ג) כדאיתא במדרש רבה (במדבר ט' יח'), אוי לה לעבירה (ניאוף) שעוברין בה על י' הדברות.

נא התערובות כל משך הקבלת פנים והחתונה בעזרת נשים ובפרט בפרוזדור הוא נורא ואיום. והירא את דבר ה' אי אפשר לו לעבור כלל, כי הני נשי דידן אינם מתפעלים מאיש הבא כנגדם, ולא יזיזו זיז כל שהוא ליתנו לעבור - הרבה אנשים נוהגים כדבר המותר, ליכנס לעזרת נשים ולספר שם עם הנשים קרוביהם ומכיריהם - גם הרבה אבות הבנים אפילו מהמדקדקים, הנהיגו לעצמם מנהג חדש, ליכנס לעזרת נשים אודות שידוך, להסתכל בבתולה המדוברת לבנו. המחיצות בין אנשים לנשים ברוב בתי חתונות המה פרוצים רובן או מקצתן, יש למעלה מהכתף כאילו אין תערובת ואיסור הסתכלות בראשים בלבד, ויש ממתנים ולמטה - בהרבה, שלחן הנכבדים (הע"ד טעיב"ל) הוא מפולש מצד לצד בלי מחיצה כאילו פסק מהם יצר הרע, והרבה רבנים יושבים שם מבלי דבר דבר. ויש, שמקום הכניסה, דהיינו חציו הראשון של האולם מקום הריקודים ומחולות, פרוץ במילואו - גם נוהגות נשים הצדקניות, להזיז המחיצות ממקומם וליכנס לעזרת אנשים, לראות הריקודים ולשמוע הבדחן וכדומה. עוד הביאו מנהג חדש, מבני אמעריקע המכנים עצמם "כבני תורה", לרקד בחורים ואברכים במחול ומחוג, אחר החופה וגם בתוך הסעודה, החתן והכלה הולכים ויושבים באמצע "וסביב רשעים יתהלכון", כאילו חס ושלוש לזה כיוונו חכמינו זכרונם לברכה באמרם "כיצד מרקדין לפני הכלה", והרבה מאנשי מדינותינו בפחותון וקלותם מתפתים לרעות בדות

עברנו על ספרים מהחל ועד כלה ולא העלינו רק מאמר א' או שתים מחמת שלא ה' חפצינו להאריך, כי אם מה שנוגע לענינינו, נוסף לזה לקטנו הרבה מאמרים קצרים שיהיו ראויים להבנה, הגדול לפי גדול והקטן לפי ערכו.

איך בעל שמחה יכול לראות בהצלחת בניו

כל בעל שמחה רוצה בהצלחת בניו הצריכים לרחמים על כל צעד ושעל כידוע, והוא בעצמו יסלק השכינה מהם רחמנא ליצלן, כמו שכתוב ולא יראה בך ערות דבר "ושב מאחריך", שהשכינה הקדושה תסתלק מהם רחמנא ליצלן. ואם כן איך השוטה הזה יצער עצמו על מה שהנשים יצאו, ולא יצטער על השכינה אשר תצא ממקום הזה, כי במקום שיש שום אביזרא דעריות מיד תצא השכינה הקדושה משם רחמנא ליצלן, הלא איש ואשה שכינה הקדושה שרויה ביניהם, ובאופן זה נעשה מחיצה של ברזל לפני השכינה שלא תבוא לדור שמה.

על ידי הפריצות, מגרשים את השכינה הקדושה ואת ההורים הקדושים

ידוע מהזוהר הקדוש פרשת פנחס שההורים הקדושים באים מגן עדן לחתונת צאצאיהם, ועל ידי הפריצות בעת ה"מצוה-טאנץ", מגרשים את השכינה הקדושה ואת ההורים הקדושים, שהקב"ה הכריחם לבוא לחתונה. יתבוננו נא הבעלי שמחה מה עדיף להם, הבדחנות או השכינה וההורים. לכן אם באמת האבות אוהבים הבנים ורוצים בהצלחתם כל ימיהם ולצמוח פרי הלולים המשמח אלקים ואנשים, שזיווגם יעלה יפה, ויזכו לחיים נעימים וברוכים, והאבות הקדושים שבאים להשתתף בהשמחה, ירוו עונג בשמחת בנייהם בקדושה, וישפיעו ברכה עליהם בכל ענינים לטובה, מוכרח כל אחד ואחד להשתדל בזה קודם החתונה שחס ושלום לא יהיו שום תערובות אנשים ונשים ובפרט בהחדר שמצוה טאנץ שם, ועבור זה ישמחם השם יתברך בשמחה אמיתית לראות בהצלחת כל בנייהם בכל מיני הצלחות הנצרך להזווג בבני חיי ומזוני רויחא, וסיעתא דשמיא באריכות ימים ושנים ארוכים וטובים ומוצלחים כחפץ השם יתברך אמן.

אלה שנזהרים בזה, אבל נכשלים בדבר חמור מאוד שאחר הסעודה יושבים לראות הריקוד של מצוה עם הכלה, שאם אין שם מחיצה בין האנשים להנשים, צריכים לדעת שאסור לישוב שם, כשם שאסור לישוב בכל חתונה בלי מחיצה, שבהכרח רואים אלו את אלו, ובאים להרהורים כשהן בחדר אחד והוא בכלל אביזרייהו דעריות והוא לאו מפורש "ונשמרת מכל דבר רע", ודרשו חז"ל (בע"ז כ') **דלא יסתכל אדם בפנויה נאה ובאשת איש אפילו מכוערת**, וכתבו שם בתוספות דהוא דרשה גמורה היא ולא אסמכתא. הרי מפורש דהוא איסור דאורייתא, ואם כן כיון דחזינן דאפילו ביום הכפורים דהוא זמן תשובה כתבו התוספות במגילה (ל"א ע"א ד"ה במנחה), לפי שהנשים מקושטות בשביל כבוד היום לפיכך צריך להזכירם שלא יכשלו בהן עד כאן לשון התוס'. ואם כן מכל שכן בשמחת חתונה דהנשים הולכות מקושטות יותר דצריכין לחשוש שלא יכשלו חס ושלום בהן באיסורא דהרהורי עבירה דקשה מעבירה חס ושלום ולעבור על הלאו דונשמרת הנ"ל. וידועים דברי ספר המדות (למוהר"ן סימן י"ט), **שמי שאינו מסתכל על נשים זוכה שזרעו יחברו פירושים על התורה**, אמן כן יהי רצון.

יסוד המצוה טאנץ הוא דימוי חתן - כלה לקוב"ה ושכינתיה דיליה

עיקר יסוד המצוה טאנץ הוא דימוי חתן-כלה לקוב"ה ושכינתיה דיליה, לכן מן הראוי שהאווירה אז תהי' בבחינת יום-הכיפורים, בחינת וגילו ברעדה, ולא בקלות ראש ופריצות, שזה היפך כוונת יסוד הריקוד הזה. והחכם עיניו בראשו להזהר בזה מאד מאד. ראה באמרי פנחס (אות תתקס"ו) ובאור לשמים (בסופו דף ר"ה) וספר מאיר עיני חכמים (עמוד רל"ח) ודרך פיקודיך (מצוה ל"ה) שענין רקידה לפני הכלה הוא סודות בגנזי מרומים וגודל מעלת המצוה טאנץ. ועניני מצוה טאנץ שמחת חתן וכלה משוש דודים למטה הוא בבחינת אתערותא דלתתא, לעורר משוש דודים למעלה יחוד חתן וכלה העליונים, עד שיתקיים בנו בקרוב ישיש עליך אלקיך כמשוש חתן על כלה.

לפי שעניני מצוה טאנץ מפוזרים בכמה וכמה ספרים, על כן לקחנו עלינו בעזרתו יתברך ללקט קצת ענינים ולאסוף ישנות גם חדשות, להיותם ביחד נסדרות, לסדר המאמרים, וקשה מובן להגיע אל תכלית השלימות, פעמים רבות

(ועיין עוד בזוהר פרשת מצורע דף נ"ג עמוד א' על הפסוק זאת תהיה תורת המצורע, ואין כאן מקומו להאריך).

עוד שם: ועל דא עלמא מתמוגגא זעיר זעיר ולא ידע, וקדושא בריך הוא אסתלק מן עלמא. (זרע קודש). ויש לרמז בזה פסוק (בראשית י"ט) "וישקף על פני סדום ועמורה", סופי תיבות **מילה** וכתוב בתריה "והנה עלה קיטור הארץ כקיטור הכבשן" לפי שפגמו ברייתם, כמו דכתיב "ואנשי העיר אנשי סדום נסבו על הבית וגו' ואנשי סדום רעים וחטאים" וגו', ולפי שברותחין חטאו ועל כן נתחייבו ונידונו גם כן ברותחין בגפרית ואש מן השמים ואהדר עלמא לתהו ובהו, כי על כן נידונו דור המבול גם כן בתגבורת המים ק"ץ יום לפי שפגמו במדת היסוד ברישמו דגושפנקא דמלכא חותם המלך הוא שם

משום דעל ידי חובא דא אית ביה חילול ה' מתדבקא מסאבא במשכנא ונטיל זוהמא במטרוניתא ברזא דחילול ה' לשון חלל דמפריד בין יסוד ומטרוניתא והוי חללא תמן ומתדבקי הנהו סטרי. (מגיד מישרים מקץ).

ובזוהר (פרשת ויחי דף רל"ד עמוד ב') כד מסאבין ליה להא את קיימא קדישא ועאל ליה לרשו אחרא, סליק מניה האי קדישא דחותמה, והוא כמה דחריב עלמא, וסאיב חותמיה דאשתלם ביה שמה דקודשא בריך הוא והא הוא חריב עלמא. [פירוש הזוהר: וכאשר מטמאים את זה אות ברית קודש, ומכניס אותו לרשות אחרת, מסלק ממנו זו קדושת החותם, והוא כמו שמחריב העולם, ומטמא החותם שנשלם בו שם הקדוש ברוך הוא, והרי הוא מחריב את העולם.]

הפוגמים בפגם הברית יורדים לגיהנם ואינם עולים משם לעולם

ואלו שעושים השמחה בתערובות אין שמחה לפניו יתברך רק עוצר וצער^י, והוגעתם את ה' בדבריכם ויכעיסוהו בהבליהם ובמעלליהם. ועל כן בחתונה כזו אי אפשר לומר מצא אשה מצא טוב, רק ומוצא אני מר ממות את האשה, ועליהם ועל כל הנלוים אליהם ועל כל היושבים שם שלא די שאינם מוכיחים אותם על דבר זה, עוד הם מביטים ורואים ומתענגים עליהם נאמר הפסוק הזה (ישעי' ה', י"ד) **לכן הרחיבה^י שאול נפשה^י ופעה^י פיה לבלי חוק וירד הדרה והמונה ושאונו ועלז^י בה^י.**

ואיתא בתנא דבי אליהו (פרק י"ח) אל תקרי הדרה אלא חזרה, שחוזרין על העבירות ועושין אותם כמה פעמים (כמו בחתונה כזו שמרקדין כמה פעמים) ומאי המונה, אלו שהולכין המונים המונים (שהולכים בחברותא) ואין להם בושה לא מפמליא של מעלה ולא

מפמליא של מטה, ושאונו ועלז בה, כל מי שהיה שמה ועלז בזה, **כולם יחד ירדו בה בגיהנם ואינם עולים^י** חס ושלום, ואין לך דבר שעומד בפני התשובה.

השכר הגדול להשומר בריתו, והעונש הרע והמר להפוגם פגם הברית, שאינו זוכה לראות פני השכינה

אוכיחה ואערכה לעיניך כל המעלות וגודל השכר של מי ששומר את עצמו מזה, וכמה הוא חשוב בעיני הקב"ה ובעיני הפמליא של מעלה וכו', והאיך הוא העונש הרע ומר למי שפוגם חס וחלילה את בריתו רחמנא לצלן, כמה מהעונשים הקשים והמרים שמגיעים אליו עבור זה יסתמרו שערות ראשו של אדם ויאחזוהו פלצות שעל ידי הנאה מועטת בשעה אחת יאבד עולמו בזה ובבא ואינו זוכה לראות פני השכינה^י, והוא עלול לפגעים רעים

אחיה במילואו ג' קנ"א והם פגמו בא' ונשאר ק"ן. (תורת חיים).

נג וידוע האסונות שאירעו, לדאבוננו, בזמן האחרון בארץ ישראל. בירושלים עיר הקודש באולם רסי, שהרצה קרסה באמצע חגיגת נישואין שה' בתערובות, וכתוצאה מכך נפגעו המון אנשים. וכן בחגיגת בת מצוה בעפולה כשנכנס ישמעאלי והרג ופצע לערך 50 אנשים, ועוד פיגועים בקניונים, במסעדות, בתי קפה וכו'. ואין איש שם על לב. ואנו רואים יום יום איך שהערביים הישמעאלים באים עם כלי משחית והורגים עשרות אנשים ואין פוצה פה ומצפצף לעורר ולעשות תשובה בעון הנורא הזה.

ואיתא במכילתא (בשלח י"ז) אין השונא בא אלא על החטא ועל העבירה, עיין שם.

נד (עיין רש"י שם): לכן הרחיבה: מדה במדה, הם הרחיבו נפשם לבלוע מאכל ומשתה לרוב, ופערו פה לבלוע, אף שאול תרחיב נפשה לבלוע.

נה עיין רד"ק, ומהר"י קרא שם.

נו ראה עוד מה שמסיים שם (ישעיה ה' כ"ה): "על כן חרה אף ה' בעמו ויט ידו עליו ויכהו וירגזו ההרים ותהי נבלתם כסוחה בקרב חצות, בכל זאת לא שב אפו, ועוד ידו נטויה", וגו'. (ועיין רש"י, אבן עזרא, מצודות דוד, ומהר"י קרא שם).

נז ראה בזוהר (בראשית בהקדמה דף ח') רב המנונא סבא אמר הכי (קהלת ה') אל תתן את פיך לחטיא את בשרך וגו' דלא יהיב בר נש פומיה למיתי להרהורא בישא ויהא גרים למחטי להאי בשר קודש דחתים ביה ברית קדישא דאלו עביד כן משכינ ליה לגיהנם, וההוא דממונה על גיהנם דומ"ה שמי', וכמה רבוא דמלאכי חבלה בהדיה וקאים על פתחא דגיהנם, וכל אינון דנטרין ברית קדישא בהאי עלמא, לית ליה רשו למקרב בהו. (ראה אגרא דכלה פרשת נח ד"ה והנה).

פירוש הזוהר: רב המנונא הזקן אמר כך: אל תתן את פיך לחטיא את בשרך, שלא יתן בן אדם פיו לבוא להרהור רע, ויהא גורם לחטוא לאותו בשר קדש שחתום בו ברית הקודש. **שאלו עושה כן מושכים אותו לגיהנם.** ואותו שממונה על גיהנם דומ"ה שמו, וכמה רבוא של מלאכי חבלה איתו ועומד על פתח הגיהנם. וכל אלו ששמרו ברית הקודש בזה העולם, אין לו להתקרב אליהם.]

וכן איתא בזוהר (שמות דף ר"ד) מאן דפגים בברית וכו' ווי ליה דפגים ליה בחייה ווי ליה דפגים ליה במוותיה ווי ליה מהאי עונשא וכו' ווי ליה דעאלין לגיהנם ולא נפיק מניה לעלמין על דא כתיב (ישעיה ס"ו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי וגו' והני מילי כד לא עביד תיובתא שלימה.

פירוש הזוהר: ומי שפגם ברית אוי לו שפגם אותו בחייו, אוי

לו שפגם אותו במותו. אוי לו מאותו עונש. אוי לו שמכניסים אותו בגיהנם ולא יוצא ממנו לעולמים. על זה כתוב ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי וגומר. ואלו דברים כאשר לא עושה תשובה שלימה.]

ואיתא באבות (פרק ג' משנה י"א) המפר בריתו של אברהם אבינו אין לו חלק לעולם הבא.

עוד איתא בזוהר (שמות דף ק"ב) **יש מקום בגיהנם והוא נקרא צואה רותחת ובו נידונין כל אותן שחטאו והחטיאו את הרבים וכן אותם שמוציאין זרע לבטלה לכתחילה,** ושם הוא כל הזוהמא דהנפשות והנשמות המתלבנים מכל זוהמא דבעולם הזה וכו' והקדוש ברוך הוא נותן כח בשרם לסבול פורעניותם ועל כל חימום וחימום נפרעין ממנו מחדש מכל פעם ופעם שהרתיח את עצמו בהוצאת זרע לבטלה. (זרע קודש).

ואיתא במסכת שבת (דף מ"א עמוד א') כל המניח ידו כנגד פניו של מטה כאילו כופר בבריתו של אברהם אבינו. כי גדולה מילה שנכרתו עליה י"ג בריתות (נדרים ל"א עמוד ב').

נח איתא בזוהר (שמות) **לית חובא דקשיא קמי קודשא בריך הוא כהאי מאן דמשקר ופגים להאי אתר את קיימא קדישא ודא לא חזי אפי שכינתא.** (ועיין עוד זוהר פרשת ויחי ובזוהר פרשת ויקרא דף ד').

ובזוהר (בראשית דף נ"ו) רבי יהודה פתח (תהלים ה') כי לא א-ל חפץ רשע אתה לא יגורך רע וכו'. תא חזי מאן דאתדבק ביצר הרע ואתמשיך אבתריה אסתאיב הוא כמה דאתמר כי רבה רעת האדם בארץ. כל בישין הוו עבדין ולא אשתלימו חובייהו עד דהוו אושדין דמין למננא על ארעא וכו' ועל דא לא עאל בפלטרין ולא חמי אנפי שכינתא, בגין דבהא אסתלק שכינתא מעלמא וכו' עד כאן לשונו.

פירוש הזוהר: רבי יהודה פתח כי לא א-ל חפץ רשע אתה לא יגורך רע, זה הפסוק נאמר והעמידוהו, אבל בוא ראה מי שנדבק ביצר הרע ונמשך אחריו, יטמא הוא ויטמאו אותו כמו שנאמר. כי רבה רעת האדם, כל רעות היו עושים ולא נשלם חטאם עד שהיו שופכים דמים לחנם על הארץ. ומי הם, שהיו משחיתים דרכם על הארץ.]

כי מדה כנגד מדה כמו שהיה הפגם בשכינה כן לא יקבל פני שכינה וכמו שהשליט על עצמו רוח הטומאה כן לא תכנוס נפשו לפלטרין שהוא סוד הקדושה. (ראשית חכמה פרק י"ז שער הקדושה). וכן איתא בזוהר (ויקרא צ') תא חזי כל מאן דאפיק זרע^י לבטלה לא זכה למיחמי אפי שכינתא ואיקרי רע דכתיב (תהלים ה') כי לא א-ל חפץ רשע אתה לא יגורך רע.

פירוש הזוהר: כל מי שמוציא זרע לבטלה לא זוכה לראות פני השכינה ואקרי רע.]

גודל היסורין והחרפות והבושות שיסבול זמן רב, עבור הנאות העבירה של שעה אחת קלה בעולם הזה

ובפרט אחר מיתתו כמה יקשה עונש עבירה זו כי כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה כל מי שהוא להוט אחר העבירה גורם לעצמו שתנטל ממנו הוד שכינה, ומלאכי חבלה מושלין עליו, ודנין אותו באכזריות שנאמר **"ושנותיך לאכזרי"** (משלי ה' ט) ומן העבירה שעושה נברא כח הטומאה בתמונה זו ממש וקשורה בו ככלבס ואינה נפרדת ממנו בכל מקום שהנפש הולכת שם בעולם הבא עד עת יקבל עונשו, וגודל היסורין והכלימות והחרפות והבושות שיסבול זמן רב עבור הנאות העבירה של שעה אחת קלה בעולם הזה, חוץ מיסורי גיהנם אשר אין לשער.

ומרים רחמנא לצלן וחיינו אינם חיים, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה **כל הממרק עצמו לדבר עבירה פצעים וחבורות יוצאות בו שנאמר "חבורות פצע תמרוק ברע"** (משלי כ' ל'), ולא עוד אלא שלוקה בהדרוקן שנאמר ומכות חדרי בטן (שם).

אין בכל העבירות שנקרא רע לפני המקום והקדוש ברוך הוא כועס עליו, כמו פגם הברית

ואין בכל העבירות שנקרא רע לפני המקום והקדוש ברוך הוא כועס עליו כמו פגם הברית, שנאמר "ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' וגו' וירע בעיני ה' אשר עשה" וגו' ובזוהר כתב (שמות ר"ז) לית חובא קמי קודשא בריך הוא כהאי מאן דמשקר ופגם להאי את קדישא.

פעמים כ"ז גימטריא ר"ע לכן נקרא רע ולא רשע. (ליקוטי תורה).

ועל עבירה אחרת אין הקנאה רק קנאת ה' לחוד, וזהו הקנאה על ידי מיתת בית דין, אבל ה**בוועל ארמית הוא עובר על נשג"ז ונותן כח בקליפה הנקרא נשג"ז** [ראשי תיבות נדה, שפחה, גויה, זונה] והיא הורגת טובים ורעים וכמו שהיה המגפה במעשה שטים ולכן רשות לקנאים שמקנאים קנאת ה' צבאות וקנאת ישראל יחד לפגוע בו.

עוד טעם כי נודע כי טיפת הזרע הוא סוד כ"ז אותיות התורה כמו שכתוב בכוננת תיקון חצות ואם כן המוציא שכבת זרע לבטלה פוגם בכ"ז אותיות התורה וכל אות כלולה מעשר הרי ' פעמים כ"ז גימטריא ר"ע ולכן לא יגורך רע. (מקדש מלך פרשת אמור דף צ').

ס על כל עבירות שבתורה בין עשה תשובה בין לא עשה תשובה יום הכיפורים מכפר חוץ מפורק עול ומגלה פנים בתורה ומיפר ברית (יומא דף פ"ה עמוד ב').

ואיתא במדרש רבה (ט', ג'), כל העבירות הכתובות בתורה יש להם תקנה, גונב אדם אפשר יחזיר גניבתו ויתקן, אבל הבא על אשת איש ואסרה על בעלה, אינו יכול לתקן.

סא תיקון הבא על הגויה מתגלגל בכלב ויוסף הצדיק שבא לעשות מלאכתו עם אדונתו אף על פי שפירש בראותו צורת אביו כדברי רבותינו זכרונם לברכה בעבור עשרה טיפין שיצאו ממנו במחשבתו בה אצטרף תיקון ונתן בגופו כלי גלגול, וזהו סוד הפסוק ענו בכבל רגלו וכבל הוא תמורת כלב ואמר רגלו רצה לומר רגלו של גוף ונחשב בא נפשו, וזהו ברזל באה נפשו ולזה אמר בכבל רגלו ולא אמר נפשו.

ותיקונו של הבא על הגויה, שיתגלגל בכלב שבעה או ט' פעמים, כמו שביארנו המשמש בקבלה מעשיות. והענין הוא כי הנה אמרו חכמינו זכרונם לברכה על פסוק והשגל יושבת אצלו תרגום שגל כלבתא ולכן הבא על הגויה צריך להתגלגל בשלש שהם אותיות שגל כדי שלא יצטרך להתגלגל בכלבתא ידוע כי אות אחרונה שבשם היא בחינת הנוקבא שם ב"ן ונקרא ב"ת היתה לאברהם אבינו בכל שמה כי בכל כמנין שם בן דה"הין המעלה מ"ן ב"ת והנה הנוקבא דקליפה יש כלב תמורת בכל בקדושה והוא כמנין ב"ן ואמרו כי השגל נקרא כלב ולכן הבא על הגויה הנקרא כלבתא גורם בן אל הכלב דקליפה ותיקונו הוא שלג במקום שפגם בשגל. (נגיד ומצוה, מדרש תלפיות).

ובזוהר פרשת ויחי (דף ס"ח ע"ב) וזה לשונו: אוי לרשע כי גמול ידיו יעשה לו. מאי (טעמא) גמול ידיו, אמר רבי יצחק לאכללא (לאפקא) מאן דזני בידיו לאפקא ולחבלא זרעה ברקניא. דהא תנינן, כל מאן דאפיק זרעה בריקניא אקרי רע, ולא חמי אפי שכינתא דכתיב (תהלים ה') כי לא אל חפץ אתה רשע אתה לא יגורך רע, וכתיב (בראשית ל"ח) ויהי ער בכור יהודה רע, אוף הכא אוי לרשע רע, וי לההוא חיבא דאיהו רע דעבד גרמה רע. כי גמול ידיו יעשה לו, לאכללא מאן דזני בידיו לאפקא ולחבלא זרעה בריקניא, ולהאי טרדין בההוא עלמא יתיר מכלא.

פירוש הזוהר: אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו, מהו (טעם) גמול ידיו, אמר רבי יצחק להכיל (להוציא) מי שזונה בידיו להוציא ולהשחית זרעו לבטלה. שהרי שנינו, כל מי שמוציא זרעו לבטלה נקרא רע, ולא רואה פני השכינה שכתוב כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע, וכתוב ויהי ער בכור יהודה רע, גם כאן אוי לרשע רע, אוי לאותו רשע שהוא רע שעשה עצמו רע כי גמול ידיו יעשה לו, להכליל מי שזונה בידיו להוציא ולהשחית זרעו לבטלה, ולזה טורדים באותו עולם יותר מהכל.

וכן איתא בזוהר (בראשית ר"ט) אמר ר"י לית לך חובא בעלמא דלא אית ליה תשובה בר מהאי ולית לך חובא דלא חמאן אנפי שכינתא בר מהאי דכתיב לא יגורך רע.

פירוש הזוהר: אמר רבי יהודה, אין לך חטא בעולם שאין לו תשובה חוץ מזה, ואין לך רשעים שלא רואים פני השכינה חוץ מזה.

נט ואיתא בזוהר (שמות דף ג') לית קנאה קמי קודשא בריך הוא בר קנאה דברית קדישא דאיהו קיימא דשמא קדישא. ורזא דמהימנותא, דהא בנינא ויסודא דיליה איהו במסאבא רב ותקיף מכל מסאבא דעלמא. וראה מה דכתיב (בפרשת מטות ל"ב) **"עד תום כל הדור העושה הרע בעיני ה'."** ולפי דאיתא שם במדרש שחטא המרגלים שהוציאו דבה על ארץ ישראל ופגמו בברית הלשון ועל כן פגמו גם כן בברית המעור, כמו דאיתא במגלה עמוקות שם, ועל כן אמר משה **"עד תום כל הדור העושה הרע בעיני ה'."**

וטעם שנקרא רע, דע כי המוציא שכבת זרע לבטלה פוגם בחסד וגבורה הובא בתיקונים, ומוח האדם בסוד יו"ד חו"ב ומוח הגי"ד הוא הדעת לכן שם ד' קשר של תפילין באותו מקום ושם יורד הטפה בכח כ"ז אותיות התורה שבהם נרקם הולד ובהשחתת הזרע הרי כל זה הוא לבטלה צא וחשוב ל

כל התפילות מתקבלות רק על ידי לימוד זוהר הקדוש, הזוהר הקדוש היא טבעת מלך מלכי המלכים, ומי שילמד ינצל.